

Folkomröstningen i Katalonien – oktober 2017

Söndagen den 1 oktober hölls i Katalonien en folkomröstning om katalanskt självständighet. Den spanska högerregeringen mobiliserade stora polisstyrkor för att stoppa omröstningen, men den kunde åtminstone delvis genomföras ändå, trots omfattande polisvåld. Och som man kan förvänta sig blev reaktionerna från majoriteten av katalanerna precis motsatsen till det som Madrid eftersträvat: Fler stödjer idag katalansk självständighet än förut. Och som en protest mot polisvåldet och Madrids politik utlystes en generalstrejk i Katalonien.

Den svenska och internationella vänstern är i stort sett enig om att Kataloniens befolkning måste ha *rätt* att genomföra en sådan omröstning och även *rätt* att avskilja Katalonien från Spanien. Men medan vissa också anser att Katalonien *bör* bryta sig loss från Spanien så anser andra att det är ett dåligt alternativ. Dessa skiljaktigheter framgår även av denna artikel-samling, där alla artiklarna utom en är skrivna efter omröstningen.

Undertecknad har lagt till en bilaga om den katalanska sångaren Lluís Llach till en av artiklarna i Internationalen – varför framgår när du läser den.

Se även [Josep Maria Antentas: Kataloniens beslut](#), som ger en ordentlig bakgrund till de senaste händelserna.

Martin Fahlgren 6/10 2017

Innehåll

Flamman.....	1
<i>Polisvåldet ökar stödet för självständighet.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Hyllning till Katalonien?.....</i>	<i>2</i>
<i>”Spaniens enhet med hjälp av blod och våld? Inte i vårt namn!”</i>	<i>3</i>
<i>Bilaga: Lluís Llach och l’Estaca</i>	<i>4</i>
<i>Katalonien, sista striden är inte nu.....</i>	<i>6</i>
<i>Ja till omröstning, men självständighet är inte lika självklart.....</i>	<i>7</i>
Offensiv	8
<i>För vänsterenhet och ett socialistiskt Katalonien</i>	<i>8</i>
<i>Katalonien i revolt mot Spaniens högerregering.....</i>	<i>10</i>
Proletären.....	13
<i>Hård repression mot katalansk omröstning.....</i>	<i>13</i>
<i>Katalansk självständighet – i vems intresse?</i>	<i>14</i>
Revolution	15
<i>Folkomröstningen om självständighet för Katalonien – Uttalande av IMT</i>	<i>15</i>

Flamman

Polisvåldet ökar stödet för självständighet

Adriano Mérola Marotta

Flamman 5/10 2017

Efter den spanska statens våldsamma repression i söndags har självständighetsrörelsen fått ännu större stöd i Katalonien. Nu kan en självständighetsförklaring komma så tidigt som på fredag.

Det var under spända och stundvis våldsamma förhållanden som Kataloniens omtvistade självständighetsomröstning genomfördes i söndags. 2,2 miljoner människor deltog i omröstningen, vilket motsvarar nära hälften av de röstberättigade, och över 90 procent röstade för den spanska regionens självständighet. För den katalanska regeringen var det ett tydligt bevis på folkets demokratiska vilja. För Spaniens regering var det ett olagligt försök av radikala nationalister att splittra landet.

Med dragna batonger och kravallutrustning skickades de spanska nationalpoliserna ut till vallokaler runt om i Katalonien för att konfiskera valurnor och hindra söndagens omröstning. Över 100 lokaler fick sina urnor konfiskerade och polisen fick använda våld för att flytta på väljarna. Över 800 personer skadades och en 70-årig man miste livet i en hjärtattack i samband med polisens insatser, enligt myndigheterna.

"De sparkade på äldre"

Den spanska konservativa regeringens premiärminister Mariano Rajoy rättfärdigade och berömde polisens agerande, då konstitutionsdomstolen olagligförklarar omröstningen eftersom de hävdar att den bryter mot landets konstitution. Denna tolkning har fått stöd av Sveriges utrikesminister Margot Wallström som dock även vädjat om återhållsamhet från spanska regeringen.

I det centrala området Eixample i Barcelona belägrade polisen en skola där 500 människor väntade på att få rösta. Inlåsta i skolans innergård skrek de "vi är inte rädda" medan ett 80-tal poliser bröt sig in genom grinden för att beslagta urnorna. 26-årige Jordi var skakad efter polisens ingripande. Han vill inte uppges sitt efternamn av rädsla för repressalier.

– De slog mot min mage och rygg med batongerna. Jag stod vid ingången till skolan och försvarade vår demokratiska rätt att rösta. Aldrig trodde jag de skulle gå så här långt, de sparkade på äldre människor på marken trots att vi inte gjort något olagligt, säger Jordi. Målet var att stoppa omröstningen. I deras väg stod hundratal, ibland tusentals, väljare för som försvarade valurnorna. Många låste in sig i skolor och vårdcentraler eller satte sig i polisens väg. Det katalanska utbildningsministeriet uppger att skadorna efter nationalpolisens agerande uppgår till över tre miljoner kronor.

Det tillsynes slumpmässiga agerandet av polisen, som stängde vissa lokaler medan andra förblev orörda, skapade förvirring och oro i röstköerna. Många uppgav att de inte hade planerat att delta i valet, men att de ändrat sig efter att den spanska regeringen verkställt flera av de repressalier som de hotat med. Över 14 tjänstemän anhölls veckan innan valet, flera av dem högt uppsatta i den katalanska regeringen. Tidningsredaktioner genomsöktes på valmaterial, liksom statliga myndigheter och tryckerier. Samtidigt riskerar alla som möjliggjort omröstningen, från tjänstemän till politiker, höga bötesbelopp.

75-åriga Emiliana Guerrero hade inte tänkt rösta då hon inte stod bakom självständighetsrörelsen, men efter statens agerande kände hon att något hade förändrats. Som en av många internmigranter från södra Spanien känner hon sig både spansk och katalansk.

– Mariano Rajoys agerande har gjort oss till nationalister, vi som inte var det innan. Vi är inte

rädda för polisen. Precis som under Francos diktatur vill de kränka våra rättigheter, men jag är inte rädd för polisen. Jag har väntat på att rösta sedan fem på morgonen och kommer inte ge upp nu, berättar Emiliana.

På själva valdagen gick det lugnt till i majoriteten av vallokaler. Enligt katalanska myndigheter var det 770 000 väljare som hindrats på grund av nedstängda vallokaler, något som drastiskt påverkat resultatet. Ja-sidans vinst var förväntad då unionisterna bojkottade omröstningen. Bara åtta procent röstade emot och resten röstade blankt i protest.

Självständighet på fredag

Självständighetsfrågan har stått i fokus för den politiska debatten i Katalonien de senaste fem åren. Under måndagen sökte den katalanska presidenten Carles Puigdemont medling från EU i hopp om att lösa konflikten. I protest mot polisens våld utlyste den katalanska regeringen och flera fackförbund generalstrejk under tisdagen. Stora delar av regionens ekonomi stängdes ner under dagen, inklusive hamnen, kommunikationerna, utbildnings- och sjukvårdsväsendet och de största butikerna. Samtidigt blockerades viktiga motorvägar över hela regionen och hundratusentals människor samlades i demonstrationer över hela Katalonien.

Dagarna efter omröstningen demonstrerade tusentals unga katalaner utanför nationalpolisens byggnader på flera ställen i regionen. Flest människor var det under generalstrejken, då tiotusentals människor deltog i protesterna. 17-åriga Abush Pintor från Barcelona deltog under flera dagar.

– Jag har aldrig stöttat självständigheten men de senaste veckorna har förändrat allt. Polisen mördade någon i söndags och de har misshandlat mina grannar och vänner. Vi kommer protestera mot ockupationsmakten och dess poliser tills de lämnar Katalonien, säger Abush. Framtiden är fortfarande oviss då den katalanska regeringen valt att inte utlysa självständighet inom de utlovade 48 timmarna efter omröstningen, vilket den katalanska lagen kräver. Frågan om självständighetsförklaringen kommer i stället att debatteras i Kataloniens parlament på fredag. Vad som händer om Carles Puigdemont då väljer att utropa självständighet, såsom han har antytt, vet ingen.

Internationalen

Hyllning till Katalonien?

Ledare

Internationalen 6/10 2017

- Frihetskamp eller regional egoism?
- Högerregeringen svarar med våld
- Gränsöverskridande kamp svaret

Det är symbolladdade bilder som möter oss. Högerregeringens svartklädda, maskerade polis, i full kravallmundering och med batongerna vinande över huvudet. Mot dem självständighetstörstande massor med händerna knäppta över huvudet i klassisk anarkisthälsning. Varje vänstersinnad människa hittar sina sympatier omedelbart, men vad är det egentligen som pågår i Katalonien? Handlar det om en politiskt förtryckt region som kämpar för sin frihet och sitt oberoende från en förtryckande centralmakt, eller om en ekonomiskt privilegierad landsända präglad av nationalistiska strävanden, som inte vill dela med sig av sina rikedomar till fattigare delar av landet? Båda beskrivningarna används för att beskriva Katalonien idag och båda är de på sätt och vis sanna.

Den katalanska självständighetskampen är lika gammal som landet Spanien varit ”enat” under Madrid. När den regionala regeringen i somras valde att rösta om självständighet, utmanade man i samma skede den spanska konstitutionen, som blockerat frågan om Kataloniens

självständighet sedan 1978. Men det som kanske främst varit en fråga om tradition och nationell självhävande har nu blivit en kamp mot centralregeringens korruption, auktoritära tendenser och extrema högerpolitik. Det är med den ekonomiska krisen och dess politiska följder som självständighetsfrågan blivit verkligt dagsaktuell.

Om det fanns något sätt att verkligen befästa sprickan mellan centralmakten och katalanerna så var det att lämna all argumentation åt sidan och slå ned omröstningen med våld. Partido Popular, svenska Moderaternas syskonparti och den indirekta arvtagaren till Francoregimen, har som så många gånger förut visat hur man hanterar folkliga protester; med arrogans och med våld. Stormade tryckerier, tillslag mot postgången och slutligen våldsamma stormningar av vallokalerna för att förhindra omröstningens genomförande. Mot Madridregeringens undantagstillstånd och kalla maktmedel svarar katalanerna och deras allierade med folkliga protester och generalstrejk.

Ryggradsreflexen att utan problematisering ensidigt hylla frigörelsesträvandet leder dock fel. Det katalanska självständighetsprojektet är inte lösningen på problemen i dagens spanska stat, med dess ordning och dess institutioner från Francoregimens tid, men det är ett symptom på hur illa landet far. Det är också ett exempel på hur det vänsterorienterade Barcelona står emot högerens fäste Madrid. Ett solidariskt, och i genomgående bemärkelse, demokratiskt Spanien kan inte födas ur regional självhävande, men inte heller kan Spanien hållas enat med repression och våld.

Som socialister måste vi hålla två bollar i luften. Solidaritet med katalanernas rätt att rösta om och besluta sin egen framtid. Samtidigt måste vi fortsätta kämpa för frigörelsekamp över gränserna, vare sig de är nationella eller regionala.

”Spaniens enhet med hjälp av blod och våld? Inte i vårt namn!”

Alex Fuentes

- En fredlig folkomröstning attackerades med onödig brutalitet
- Katalanerna svarade med massmobiliseringar
- Polariseringen växer i den spanska staten

Att den spanska statens repressiva apparat gjorde allt för att hindra Kataloniens folkomröstning innan den 1 oktober är välkänt. Den övertrumfade Mossos d’Esquadra (den katalanska poliskåren) och skickade den nationella militärpolisen Guardia Civil till regionen för att blockera ingången till tusentals vallokaler med syfte att förstöra folkomröstningen. Miljontals valsedlar beslagtogs, medicensur infördes, webbsidor och internet blockerades, tusentals lokala politiker trakasserades, razzior genomfördes och väljare som ville ta sig till vallokalerna skrämdes. Fascistiska grupper som La Falange och Alianza Nacional åkte dessutom till Barcelona för att hjälpa till.

Men katalanska aktivister ockuperade och övernattade på vallokalerna i väntan på folkomröstningen. Tidigt på morgonen den 1 oktober började väljare komma till vallokalerna. Från Barcelonas hamn skickades samtidigt kravallpolisen till vallokalerna där de repressiva styrkorna möttes av en kompakt civil olydnad. Polisen omringades av folkmassor samtidigt som militärhelikoptrar cirklade ovanför. Militärpolisen med rånarluvor tog sig in i skolor och beslagtogs valurnor. På flera skolor i Barcelona ingrep kravallpolisen brutalt och väljare slogs blodiga. Även strejkande brandmän klåddes upp av de utkommenderade polismännen. Barcelonas borgmästare Ada Colau anklagade premiärministern för feghet och för att ha dränkt staden i poliser.

The New York Times, Le Monde, Al Jazeera, alla beskrev de en fredlig folkomröstning som attackerades med onödig brutalitet. Kravallpolisen sköt med gummikulor, något som varit förbjudet i Katalonien sedan 2014. Utanför en del skolor tvingades kravallpolisen till reträtt medan jublande skaror skanderade “Votarem!” (Vi ska rösta!) och No pasarán! samtidigt som

folk viftade med röda nejlikor. Eftersom centralregeringen hade blockerat det digitala systemet genomfördes själva röstandet manuellt.

Antikapitalister inom Podemos likställer repressionen mot de röstande med statsterrorism: ”Spaniens enhet med hjälp av blod och våld? Inte i vårt namn!”.

Det är obestriddt det katalanska folket som har varit huvudaktören i denna dramatiska utveckling. Det använde sig av politiska mekanismer, gick ut på gatorna och demonstrerade. Ett mobiliserat folk har utstått hot och trakasserier av allehanda slag. Trots alla hinder gick det till vallokalerna och cirka 40 procent av väljarna visade att de ville avgöra sin egen framtid, men även skiljas från Spanien. EU fick så ett nytt problem på halsen. Den 1 oktober på kvällen hölls en jättemanifestation i Barcelona för att protestera mot polisbrutaliteten, man sjöng *L'estaca* som skrevs av Lluís Llach 1968¹ under kampen mot Francodiktaturen och som symboliserar enighet för att frigöra sig från bojorna och uppnå frihet. Den massiva generalstrejken den 3 oktober blev också ett tecken på att den demokratiska brytningsprocessen bär på ett frö till en växande självorganisering mot nyliberalismen. Den spanska regeringens polisiära mentalitet och den brutala blodiga attacken mot katalanerna omvandlades till en bumerang och har påskyndat vägen för Kataloniens självständighet. Det som händer i Katalonien är geopolitiskt subversivt. Polariseringen växer, den katalanska lokalbefolkningen kräver att de stationerade spanska polisiära styrkorna som placerats på olika hotell ska bort därifrån samtidigt som polisfacket klagar på att den nationella polisen lämnades i sticket och kräver regeringens avgång.

Det vi ser just nu är en växande nationalistisk folkrörelse som lutar mer och mer åt vänster och en stat vars reaktionära hållning kan få allvarliga konsekvenser. Efter den brutala repressionen i Katalonien är Spaniens klumpiga regeringschef så ifrågasatt att etablissemanget istället lät kung Felipe VI hålla ett tal till nationen samma dag som generalstrejken ägde rum. Monarkens tal, som många trodde skulle präglas av en uppmaning till dialog, levererade istället en krigsförklaring. Kungen anklagade

Kataloniens regering för ”oacceptabel illojalitet” och för att ha ställt sig ”utanför lagen och demokratin”. Kung Felipe deklarerade att det är ”statens ansvar att säkerställa den institutionella ordningen”. Detta kan bara tolkas som en uppmaning till fortsatta våldsamheter mot Kataloniens befolkning. Inför den spanska statens överhängande hot om att upphäva all autonomi i Katalonien måste alla demokratiska krafter runt om i Europa bygga upp en bred och mångsidig demokratisk front i solidaritet med Katalonien och till försvar av de fri- och demokratiska rättigheterna liksom rätten till självbestämmande.

Bilaga: Lluís Llach och l'Estaca

Martin Fahlgren

Lluís Llach (född 1948) blev berömd som protestsångare under slutskedet av kampen mot Franco-regimen och frankismen. Han drog 100 000-tals entusiastiska åhörare till sina konserter under 1970-talet. Jag själv var på en sådan konsert som hölls på en fotbollsarena i staden Sabadell (norr om Barcelona) 1975 (eller 1976). Det var en enorm upplevelse.

L'Estaca är en av hans mest kända sånger, som översatts till många språk (även till svenska där den heter ”Pålen”). Den handlar om en rutten påle som ”vi” är fjätrade till och som man kan få att falla om man bara tillsammans kämpar ordentligt. I en svensk översättning lyder sista stroferna så här:

Om alla drar så störtar den,
i morgondag så störtar den.

¹ Om Lluís Llach och den klassiska sången ”L'estaca”, se nedan.

Ja, den ska falla, falla, falla,
den är rutten nu, min vän.

Om du tar i och drar igen
så tar jag i och drar igen.
Så ska den falla, falla, falla
och vi kan gå mot friheten.

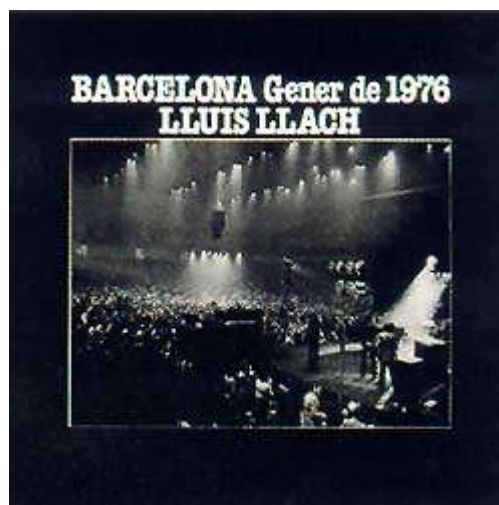
Det är således inte så underligt att Lluís Llach mobiliserades i ja-kampanjen. Bilden nedan är från slutet av denna kampanj, där han framförde *L'Estaca*



Framträdandet där han sjunger *L'Estaca* finns filmat och kan avnjutas på Youtube:

<https://www.youtube.com/watch?v=46lzfWWD7dQ>

Det börjar med bilder och ljud från januari 1976, en legendarisk konsert som finns inspelad på LP (se bild nedan), men övergår efter en liten stund till framträdandet under ja-kampanjen.



Lluís Llach slutade egentligen sin aktiva musikkaraktär för 10 år sedan. Det märks också genom att hans sångröst inte längre bär lika bra som tidigare, men känslan och engagemanget finns kvar. För den som är intresserad så har jag lagt upp 1976 års version av *L'Estaca* på marxistarkivet:

http://marxistarkiv.se/spanien/musik/Lluis_Llach_cantant_1_Estaca-76.mp3

Observera hur publiken sjunger med och klappar takten.

Katalonien, sista striden är inte nu

Francisco Contreras

Internationalen 6/10 2017

Katalanerna som vill ha självstyre hade två målsättningar till den 1 oktober. Den första var att få rösta om en självständighet. Detta oavsett om staten Spanien förbjöd folkomröstningen. Den andra målsättningen var att visa upp den spanska regimen som en omöjlig dialogpartner som är benägen att använda våld för att kuva en form av demokratiskt deltagande. Efter 1 oktober kan vi konstatera att självständighetskatalanerna lyckades bra med båda målsättningar.

Folkomröstningen funkade relativt bra. Som uttryck och mobilisering var söndagens referendum en seger för rörelsen i Katalonien som vill göra regionen till en självständig stat. Puigdemont, den katalanska högerledaren, sammanfattade budskapet "Vi har rätt att bestämma över vårt eget öde, och göra det utan våld". 2,2 miljoner röster har registrerats. Ytterligare 770 000 röster har inte kunna räknas på grund av polisens tillslag och stängning av vallokaler. Det är en imponerande politisk mobilisering. Ingen kan förneka att självständighetsrörelsen som för 10 år sedan var marginell är den starkaste politiska kraften i Katalonien. Självständighetsprojektet förenar katalaner i de konservativa kretsarna (JxSI, PDeCAT), de socialdemokratiska (ERC) och vänstern med CUP.

Själva valproceduren och valsäkerheten var mindre bra. Alla kända omständigheter kring folkomröstningen gör att den inte kan bedömas som en rättssäker valprocedur. Valresultatet, 90 % för självständighet, måste kunna läsas som ett (majoritets)uttryck för självstyre. Men det är mer tvivelaktigt som giltigt valresultat. Om detta räcker för de styrande i Katalonien för att utropa en självständig stat återstår att se.

Spanska staten, eller snarare Rajoy-regimen, förlorade söndagens kamp. Mot en demokratisk utmaning svarade Rajoy med övervåld och repression. Bilden som fastnar är poliser som beslagtar valurnor och med övervåld hänsynslöst attackerar fredliga katalaner som vill rösta. Över 800 personer rapporteras ha blivit skadade av polisivåldet. 319 vallokaler stängdes av polisen vilket motsvarar 14 procent av vallokalerna. Ingen tror att Rajoy kan skapa förutsättningar för en nödvändig dialog mellan Spanien och Katalonien. "Coup de force" i franska Libération eller "Shame of Europe" på CNN sammanfattar den internationella bilden. Även EU-ledarna, som helst vill hålla sig utanför dispyten, har tvingats säga nåt om våldet. Den svenska utrikesministern Wallströms svaga uttalande "Våldsamma sammandrabbningar och många skadade i Katalonien. Parterna måste hitta en väg tillbaka till dialog" visar hur handfallna EU-ledarna är i denna konflikt.

När nu Rajoys aggressiva strategi strandat finns en tredje ståndpunkt som har möjlighet att vinna gehör i den spanska politiska arenan. Det är den katalanska vänsterns, Podemos och Förenade Vänsterns linje. Och det är att påbörja en konstitutionell process i Spanien som kulminerar i en ny statsmodell, en ny grundlag, som bygger på plurinationalitet och en federal republik. Barcelonas borgmästare Ada Colau, en av ledarna i den nya starka vänsterrörelsen Catalunya en Comú, menar att hon varken är nationalist eller separatist men försvarar katalanernas rätt att bli erkända som nation. Colau menar att det behövs en ny territoriell modell med större befogenheter för regionerna och storstäderna.

Både Podemos Pablo Iglesias och Förenade Vänsterns Alberto Garzón har försvarat katalanernas rätt att folkomrösta. De menar dock att folkomröstningen måste vara bindande och i samförstånd med den spanska staten och institutioner. Söndagens folkomröstning, som saknar båda dessa egenskaper, ses snarare som en politisk mobilisering.

Självständighetsrörelsen går starkt från söndagens folkomröstning medan Rajoy har fått uppleva ett betydande nederlag. Puigdemont kan nu snabbt flytta fram sina politiska positioner medan Rajoy nu måste se sig om allierade för att kvarhålla sin omöjliga position. Nederlaget och att behöva hitta stöd i exempelvis PSOE försvagar Rajoy och kan kosta honom regeringsmakten. En annan regeringskonstellation, exempelvis PSOE och Unidos Podemos, måste oundvikligen hitta en annan väg i denna fråga. Så sista striden är inte nu.

Ja till omröstning, men självständighet är inte lika självklart

Peter Widén

Den spanska regeringens brutala agerande mot folkomröstningen i Katalonien har chockat många. Men det är viktigt att se den traditionella inställningen hos den härskande klassen gentemot minoriteter liksom den nuvarande högerregeringens arroganta inställning och vägran till meningsfylld dialog med förespråkarna för katalansk självständighet. Madrid-regeringens agerande är inte en blix från klar himmel.

Vilken är relationen mellan Katalonien och övriga Spanien och vad finns bakom kravet på självständighet?

Katalonien har varit kulturellt förtryckt och drabbades oerhört hårt av Francodiktaturen. Katalonien och framförallt Barcelona var centrum för kampen mot Francos kupp. Det fanns en stark borgerlig nationalism men framförallt en stark arbetarrörelse. Här var anarkisterna i FAI och CNT enormt starka och här var också fästet för POUM, det antistalinistiska kommunistpartiet. Francos hämnd var skoningslös. Tillsammans med demokratin trampades katalanernas kulturella identitet under regimens stövlar. Samtidigt är det viktigt att konstatera att bakgrunden inte var ett specifikt ekonomiskt förtryck av Katalonien. Katalonien har länge varit den mest industrialiserade och utvecklade regionen (vid sidan av Baskien faktiskt).

Efter Francos fall har ett större självstyre för regionerna utvecklats. Språket är officiellt och tillämpas i skolorna etcetera. Det kulturella förtryck som rådde under Francotiden är inte längre för handen. När man lyssnat på intervjuer med självständighetsanhängare har allt oftare ett annat argument förts fram. Man vill behålla det rikare Kataloniens resurser i Katalonien och inte dela det med fattigare delar av Spanien. Parallellen till argumentationen i Slovenien och Kroatien innan den jugoslaviska katastrofen är slående. Som demokratiska socialister måste vi ställa frågan: hur uppfattas denna attityd bland fattigare spanjorer i fattigare delar av Spanien? Stärks möjligheterna till kampenhet mot kapitalet och högerregeringen? Kan kamp för kulturella rättigheter för alla nationer inom en stat föras utan uppsplittring? Bakom strävan till ökat självstyre och till och med självständighet finns en blandning av motiv. En del bra, andra mindre bra.

Vi försvarar rätten till avskiljande om majoriteten i en region vill det (Vilket inte är en enkel sak, vad händer med minoriteter inom regionen, se Bosnien, Georgien etc?). Detta leder till att vi absolut måste försvara katalanernas rätt att genomföra sin folkomröstning. Men det betyder inte automatiskt att vi måste förorda ett ja till avskiljande. Man kan mycket väl ha linjen att försvara rätten till folkomröstning men rösta nej till avskiljande. PP och PSOE bojkottade valet. 42 procent deltog i omröstningen. 90 procent röstade för självständighet men 10 procent (hundratusentals personer) deltog men röstade nej.

Demokratiska socialister måste alltid försvara minoritetsregioners rätt till sin egen kultur och utveckling, inklusive rätten att som i Katalonien genom folkomröstning ta ställning till att ingå eller inte ingå i en större stat. Men vår linje för att lösa problem är inte generellt avskiljande. Vi är för gemensam kamp där arbetare och förtryckta (i det här fallet i hela Spanska staten) enas mot högerpolitik och för demokratiskt självstyre.

Nu har ju Madridregimens brutala användande av Guardia Civil med mera ändrat läget rejält. Sannolikt har fler katalaner tagit ställning för självständighet. "Franco är inte död" hörs från

demonstranterna i Barcelona. Och regeringspartiet PP är ju verkligen det gamla frankistpartiet i ny tappning. Att ett högerextremt parti inte växt fram i Spanien har ju bl.a. berott på att dessa krafter känner sej hemma i PP. Men är avskiljande bästa sättet att bekämpa denna höger? Eller är gemensam kamp med arbetare och förtryckta i hela Spanien en rimligare lösning?

Det som nu måste till är en våg av protester i hela Spanien mot regimens brutala agerande. En offensiv där alla arbetare i den spanska staten mobiliseras för att fälla regeringen.

Offensiv

För vänsterenhet och ett socialistiskt Katalonien

Per Olsson

Offensiv 4/10 2017

När Offensiv går i tryck, tisdagen den 3 oktober, står Katalonien stilla. Generalstrejken är total. Trycket ökar på den spanska högerregeringen som använder diktatoriska våldsmetoder mot de katalanska massornas demokratiska rätt att själva bestämma sin framtid.

Det brutala polisvåldet mot söndagens folkomröstning har på ett chockerande sätt avslöjat hur långt kapitalismen och PP-regeringen är beredd att gå för att försvara sin stat.

Minst 893 personer fick uppsöka vård efter söndagens polisvåld.

”Inget extraordinärt våld” och ”det är falska bilder”, sa Spaniens utrikesminister Alfonso Dastis när han konfronterades med bildbevis på hur polisen tar tag i håret på röstande vid vallokalerna och sedan sparkar på dem samt skjuter gummikulor mot folkmassorna för att skingra dem, vilket är ett lagbrott sedan ett par år tillbaka i Katalonien.

Det brutala våldet och de diktatoriska medel som regeringen använder sig av varslar om att man också är beredd att använda sig av artikel 155 i grundlagen och ta över styret av Katalonien – frånta Katalonien dess begränsade autonomi och upplösa parlamentet.

Högerpartiet Ciudadanos ledare Albert Rivera, som stödjer regeringen, hävdade hotfullt i måndags att ”det finns inget annat alternativ än artikel 155”.

I likhet med den spanska regeringen anser EU att katalanerna har sig själva att skylla och att ”lagar är till för att följas” (EU-kommissionens president Jean-Claude Juncker den 29 september).

Efter att inte ha sagt ett ord om polisvåldet i söndags uttalade EU-kommissionens chefstalesperson Margaritis Schinas i måndags att: ”Enligt den spanska grundlagen var omröstningen inte laglig”, och tillade att Bryssel litar på ”premiärminister Mariano Rajoys ledarskap i denna svåra process”.

”Trots upprepade frågor ville chefstalesman Margaritis Schinas inte gå in på huruvida EU-kommissionen fördömer det våld som polisen använde i Katalonien under folkomröstningsdagen” (svenska.yle.fi den 2 oktober).

Men ändå vänder sig Kataloniens borgerliga regionpresident Carles Puigdemont till EU och hoppas att EU-regeringarna ska kunna bidra till en förhandlingslösning. Men att sätta sitt hopp till EU och EU-regeringarna är dömt att spela den spanska regeringen i händerna och kan leda in i en total återvändsgränd.

Ledningen för Spaniens två stora fackliga centralorganisationer UGT och CCOO gav inte sitt stöd till generalstrejken i Katalonien den 3 oktober. Facktopparnas oförlåtliga svek bottnar i rädslan för att generalstrejken ska bli ett avstamp för en politisk masskamp mot Rajoys högerregering och den kapitalistiska staten.

Men sveket stoppade inte generalstrejken från att bli en framgång som det nu gäller att bygga vidare på. Huvudansvaret för att driva kampen vilar på vänstern och arbetarorganisationerna som behöver agera självständigt och inte underordna sig de katalanska borgarna.

Alla förutsättningar finns för att bilda en vänsterfront som förenas bakom en revolutionär, internationalistisk och socialistisk politik och gemensamt mobiliserar till kamp för en vänsterregering och ett socialistiskt Katalonien.

Katalonien i revolt mot Spaniens högerregering

Izquierda Revolucionaria (CWI Spanien/Katalonien)

Offensiv 4/10 2017



En fruktansvärd statlig repression mötte katalanerna när de skulle folkomrösta om självständighet den 1 oktober.

Uttalande från Izquierda Revolucionaria [1 oktober 2017]

Tusentals poliser och civilgardister utövade brutal repression i Katalonien för att försöka blockera rätten att rösta i folkomröstningen den 1 oktober. Statens styrkor krossade glasdörrar på skolor som användes som vallokaler och stal valurnor. Kravallpoliser skickades av Partido Popular (PP)-regeringen och staten för att ockupera Katalonien, men möttes av ett stort exemplariskt motstånd från folket.

Trots en flera dagars skrämselkampanj för att försöka avskräcka dem som ville rösta (arresteringar, massiva böter och nedstängda hemsidor) var massans överväldigande svar en exemplarisk uppvisning av kamp.

Detta är vägen framåt. Mobiliseringen måste fortsätta med en generalstrejk i Katalonien den 3 oktober, och under de följande dagarna med massiva mobiliseringar av den kämpande vänstern och fackföreningarna i den spanska staten. Nu är det dags att kasta ut PP-regeringen.

Francoregimens kännetecken har återvänt med full kraft i skepnaden av den spanska premiärministern Rajoy och hans regering av tjuvar, reaktionärer och spanska chauvinister. Diktaturens arvtagare har försökt ge Katalonien en läxa, men vad de kommer att skörda är ett fullständigt misslyckande. Ilska, raseri och upprördhet hos miljontals ungdomar och arbetare kommer att växa till en mur mot vilken den francistiska högern och dess repressiva stat kommer att krascha.

Det är uppenbart att antalet skadade som en följd av polisvåldet kommer att öka, liksom responsen på gatorna. De politiska lärdomarna av det som händer just nu är mycket viktiga och kommer att inpräntas i miljoner medborgares medvetenhet, både i Katalonien och resten av staten och internationellt.

PP-regeringens motivering, att de bara tillämpar lagen, kan inte dölja det faktum att lagen är orättvis, odemokratisk och går direkt emot de ambitioner som miljontals katalaner har och som regeringen försöker kväsa. Dessa handlingar gör PSOE-ledningens [socialdemokraterna] kapitulation ännu mer skamlig, att de föredrar en allians med Francos arvingar istället för att erkänna Kataloniens rätt att besluta.

Det som faktiskt har ifrågasatts tack vare mobiliseringen av miljontals ungdomar, arbetare och medborgare i Katalonien är den kapitalistiska regimens auktoritära och oligarkiska karaktär, som antogs år 1978 [efter Francoregimens fall].

För att avbryta en revolutionär situation – där arbetarklassen och ungdomarna i alla statens territorier hade diktaturen och den spanska kapitalismen på fallrepet – enades den spanska borgarklassen och de reformistiska ledarna i vänsterorganisationerna (PCE [kommunistpartiet] och PSOE) om en reformering av diktaturen i utbyte mot att juridiskt erkänna de demokratiska friheter som redan hade erövrats på gatorna genom massornas mobilisering. På detta sätt förhindrades den socialistiska omvandlingen av samhället och bourgeoisin upprätthöll kontrollen av situationen genom en monarkistisk och parlamentarisk regim som behöll enorma auktoritära aspekter.

1978 års konstitution innehöll många saker: en lag som tillåter straffrihet för francismens brott, statsapparaten rensades aldrig; domare, polis och militär förblev i händerna på samma reaktionärer. Självklart garanterades en ”fri marknadsekonomi” och kapitalisternas oinskränkta makt, och rätten till självbestämmande förvägrades Katalonien, Baskien och Galicien, inskrivet i konstitutionen med francodiktaturens språk: ”Spanien, stort och fritt”.

Massrörelsen i Katalonien till förmån för nationella demokratiska rättigheter har fokuserat debatten på en viktig punkt. Förnekandet av att Katalonien är en nation har upprepats av den centralistiska borgarklassen och högern, och upprätthållits genom repression eller helt enkelt militär erövring. Detta har kombinerats med utbredd frustration mot den kapitalistiska krisens fruktansvärda konsekvenser. Massarbetslöshet, vräkningar, otrygga jobb och låga löner, och bristen på en framtid för unga. Kampen mot nationellt förtryck och klassförtryck har sammanflätats, som i andra tider i Spanien (1909, 1931, 1934, 1936, 1977...) vilket genererar en revolutionär potential som har utmanat formerna för den spanska kapitalistiska regimens politiska dominans.

Arbetarklassen och ungdomar i hela staten måste förstå att det katalanska folkets sak är vår. ”Ett folk som förtrycker ett annat kan aldrig vara fritt”, sa Karl Marx. Därför har arbetarrörelsen genom hela sin historia alltid haft kampen för nationell befrielse inskriven på sin fana, för självbestämmande för förtryckta nationer, som en del av kampen för samhällets socialistiska omvandling. I Katalonien kämpar vi idag för de demokratiska friheter som det kostade så mycket att vinna på 1970-talet. Om regeringen idag agerar mot Katalonien, vad händer imorgon? Svaret är inte svårt att räkna ut. Imorgon kommer de att intensifiera förtrycket mot alla som reser sig mot orättvisor och ifrågasätter deras förtryck och deras styre. De kommer att godkänna nya censurlagar, mer exceptionella repressiva åtgärder, utökad straffrihet för francister etc.

Katalonien har modigt utmanat PP och dess regim. Det är därför som vi måste utnyttja denna öppning för att säkra Rajoys omedelbara avgång och besegra denna repressiva attack. Det är bara möjligt med den organiserade arbetarklassens inträde i kampen, att förlama produktionen och fylla gatorna med unga och medborgare som redan är mobiliserade i massor.



Ledningarna för CCOO och UGT [fackliga centralorganisationer] är beklagligt tysta. Kommer ni att fortsätta med denna attityd efter ett brutalt förtryck som påminner om vad som upplevdes under Francos eller Pinochets diktaturer? Har de glömt den klassiska versen: ”Först tog de kommunisterna, och jag protesterade inte för jag var inte kommunist. Sedan tog de socialisterna och fackföreningsmedlemmarna, och jag protesterade inte eftersom jag var varkendera. Då tog de judarna, och jag protesterade inte för jag var inte jude. Sedan kom de efter mig, och då fanns det ingen som kunde protestera”?

CCOO och UGT bör omedelbart korrigera sin linje och utlysa en generalstrejk i Katalonien den 3 oktober och mobilisera arbetarna i övriga Spanien. Om de inte gör det kommer de att komprometteras ännu en gång och befinna sig bredvid dem som idag trampar på de grundläggande demokratiska rättigheterna.

Från Izquierda Revolucionaria uppmanar vi alla formationer till vänster att kämpa. I Katalonien uppmanar vi Comú, ERC [Katalanska republikanska vänstern], CUP [Folkliga enhetskandidater], arbetarorganisationer och sociala rörelser att skapa en bred front mot repressionen och organisera generalstrejken den 3 oktober samt att utvidga mobiliseringen under de närmaste dagarna för att erövra rätten att besluta, för att framtvinga återkallandet av de repressiva krafterna i Katalonien och fälla regeringen.

Ungdomarna visar enastående tapperhet och engagemang i den här striden: de gjorde det i den massiva studentmobiliseringen den 28 september och gör det idag på gatorna, där de träffas av kravallpolisens slag. Sindicat d’Estudiantes [studentfack] har kallat till en studentgeneralstrejk den 3 oktober och till solidaritetsmobilisering av studenter och unga i resten av staten.

Vi står inför en ökning i klasskampen. Från Izquierda Revolucionaria vill vi än en gång uttrycka vårt engagemang för det katalanska folkets kamp för sina nationella demokratiska rättigheter och vi uppmanar till massivt deltagande i omröstningarna den 1 oktober och att rösta för den katalanska republiken som ett sätt att slå mot den kapitalistiska regimen och den centralistiska staten. Detta kommer att uppmuntra klasskampen för en katalansk socialistisk republik, mot åtstramningar och nedskärningar, som ett steg framåt mot PP:s nederlag och det katalanska nationalistiska högerpartiets PDeCAT:s avgång.

Det är hög tid att erbjuda ett verkligt arbetaralternativ som är både internationalistiskt och revolutionärt, inte underordnat Kataloniens nationalistiska borgarklass, eller PDeCAT eller Puigdemont [Carles Puigdemont, president för generalitetet, den institution som styr Katalonien]. Vi kan inte glömma att trots att de nu drabbas av PP:s reaktionära angrepp har dessa politiska ledare tillämpat brutala sociala nedskärningar som har orsakat enorma lidanden samtidigt som de har försvarat sina egna privilegier och mycket konkreta klassintressen som Kataloniens ekonomiska elit.

Izquierda Revolucionaria är aktivt för att bygga ett konsekvent vänsteralternativ för arbetarnas och ungdomarnas enhet med sina klassbröder i den spanska staten i en gemensam kamp för socialismen. Att avsluta det nationella förtrycket i Katalonien, Euskal Herria och Galizien kan i denna epok av imperialistiskt förfall bara uppnås om kampen är knuten till att störta kapitalismen, för den socialistiska omvandlingen av samhället med inrättandet av en federal socialistisk republik, baserat på den frivilliga fria föreningen av folk och nationer som utgör den spanska staten..

Proletären

Hård repression mot katalansk omröstning

Marcus Jönsson

Proletären 3/10 2017



Tillresta poliser använde sina batonger mot människor som vill rösta, men också mot katalanska brandmän och poliser..

Söndagens folkomröstning om självständighet för Katalonien möttes av hård repression från centralregeringen i Madrid. Närmare 900 personer skadades när tusentals extrainkallade poliser med våld hindrade folk från att rösta.

Bilder på kravallpoliser som låter batongerna gå över människor som försöker rösta kablades under söndagen ut på sociala medier. Blodiga pensionärer och kvinnor som hårdhänt lyfts bort från vallokaler varvades med videoklipp på hur den tillresta polisen använder sina batonger mot katalanska brandmän och poliser.

Vittnesmålen från de som blev misshandlade inkluderar en kvinna som berättar hur polisen bröt hennes fingrar ett i taget medan de drog ner henne för en trappa samtidigt som de klämdes på hennes bröst och skrattade åt henne.

Polisen använde också gummikulor i Barcelona, en ammunition som Kataloniens regionala poliskår, Mossos d'Esquadra, är förbjuden att använda sedan 2014.

De tillresta poliserna, som tillhör den statliga polisen och gendarmeriet, Guardia Civil, kom

vid flera tillfällen i direkt konfrontation med regionala poliser som protesterade mot den hårda taktiken. Videoklipp visar ”mossos” som dels själva blir slagna med batonger och andra som gråter av ilska över den statliga och militärpolisens hantering av situationen.

Enligt katalanska myndigheter uppgår antalet skadade till 893 personer. Spaniens premiärminister Mariano Rajoy försvarade på måndagen polisinsatsen och menade att ingen folkomröstning genomförts i Katalonien. Han la också hela skulden på den katalanska regeringen för den uppkomna situationen.

Trots den massiva polisinsatsen röstade, enligt den katalanska regeringen, 42 procent av 5,3 miljoner röstberättigade. 90 procent av dem röstade ja till att Katalonien ska bli en självständig stat och 8 procent röstade nej. Övriga var blankröster och ogiltiga röster.

Kataloniens regionpresident, Carles Puigdemont, sa dagen efter folkomröstningen att den autonoma regeringen kommer att ta valresultatet till det katalanska parlamentet för att gå vidare mot att ensidigt utropa självständighet från Spanien.

Vid den här tidningens pressläggning på tisdagen pågår generalstrejk och manifestationer i Katalonien i protest mot det statliga våldet.

Kommunisterna i PCPC, Katalanska folkets kommunistiska parti, gjorde i söndags kväll ett uttalande som fördömer polisvåldet och kräver centralregeringens avgång.

”Idag har det katalanska folket lidit in på det egna skinnet den repression som beordras av arvtagarna till den spanska fascismen som reste sig mot den andra republiken den 18 juli 1936. Mariano Rajoys regering är den ytterst ansvariga för de hundratals skadade”, skriver PCPC:s generalsekreterare Sisco Garcia i Llop och manar till en bred front i Katalonien och Spanien mot repressionen, för rätten till självbestämmande och för regeringen Rajoys avgång.

Katalansk självständighet – i vems intresse?

Ledare

Proletären 4/10 2017

Vad tänkte Spaniens premiärminister Mariano Rajoy och högerregeringen när de skickade tusentals poliser och paramilitärer från Guardia civil till Barcelona och andra delar av Katalonien?

Hur tänkte de när beslutet togs om att med våld försöka stoppa folkomröstningen om självständighet den 1 oktober?

Effekten av den brutala polisinsatsen är uppenbar. Den har stärkt katalanernas avsky mot centralmakten i Madrid och gett självständighetsrörelsen en kraftig skjuts framåt.

Det är inte svårt att känna sympati för de katalaner som nu går ut i generalstrejk och högljutt kräver att Katalonien ska bryta sig loss från Spanien.

Och visst har den katalanska nationen precis som alla andra nationer rätt till självbestämmande. Ett självbestämmande som inkluderar rätten till nationellt avskiljande och uppriktandet av en egen stat.

Men det bör påpekas att denna rättighet måste utövas inom ramarna för FN-stadgan och övriga internationella lagar. Det betyder att utropandet av en stat inte får ske ensidigt utan kräver förhandlingar och någon form av samförstånd med den stat vars territorium styckas av.

Detta är viktigt. För även om västmakterna inte håller internationell rätt för helig, som när de stödde Kosovos ensidiga utbrytning från Serbien 2008, så försvårar den stormakters möjligheter att utifrån sina intressen godtyckligt stycka upp andra länder.

Att protestera mot våldet och försvara katalanernas rätt till självbestämmande är inte detsamma som att stödja kravet på självständighet.

Precis som kommunisterna konstaterade när Jugoslavien splittrades på 1990-talet eller när Kosovo utropade självständighet, så går det att försvara den principiella rätten att formera en egen stat och samtidigt vara motståndare till att det sker och hur det sker.

Som marxist måste man i den givna situationen ställa sig frågan: Vem tjänar på det? Vem tjänar på att Katalonien blir självständigt och att Spanien splittras upp? Svaret är att vinnarna knappast utgörs av arbetarklassen och de folkliga krafterna.

Spanska folkens kommunistiska parti, PCPE, tydliggjorde detta i en intervju i förra veckans Proletären. Bakom självständighetsrörelsen i Spaniens rikaste region finns starka ekonomiska intressen. Den katalanska borgarklassen vill strypa pengaflödet till Madrid och ser möjligheter till ökade profiler om centralmaktens bojar bryts.

Det är en självständighetssträvan som inte på något sätt värnar arbetarklassens intressen.

Det finns ytterligare ett perspektiv på frågan om Katalonien. I den dominerande delen av den katalanska självständighetsrörelsen finns ingen vilja att bryta sig loss från Europeiska Unionen och dess lagstadgade nyliberala politik. Självständighet skulle snarare göra Katalonien, som en ny och förhållandevis liten stat i Sydeuropa, än mer beroende av EU och dess centralmakt i Bryssel.

Förlitandet på EU är inget unikt för de katalanska självständighetsförespråkarna. Inför folk-omröstningen i Skottland 2014 fördömde de skotska självständighetsivrarna den brittiska konservativa regeringens planer på att privatisera det nationella sjukvårdssystemet. Samtidigt menade de ledande partierna för självständighetsrörelsen att vägen ut ur Storbritannien gick via ett tätare samarbete med det privatiseringsivrande EU.

Vilket den skotske regeringschefen Alex Salmond i september 2014 uttryckte med följande ord: *"Ett självständigt Skottland kommer att vara en entusiastisk EU-medlem."*

Även om EU för stunden tassar på tå i frågan om Katalonien så går denna utveckling i linje med unionens strategiska mål om ett "regionernas Europa". En vision som handlar om att försvaga de existerande staterna, och därmed den borgerliga demokratin, och samtidigt stärka Brysselmakten.

Den nationella frågan är komplex. Å ena sidan måste den spanska centralmaktens brutala övergrepp fördömas, och katalanernas principiella självbestämmanderätt försvaras.

Å andra sidan skulle utropandet av nya stater – om Katalonien gör det lär fler följa efter – innebära att EU-makten stärks och att överheten får ökade möjligheter att utnyttja och ställa arbetare i olika länder mot varandra.

Det är inte rätt väg att gå.

Revolution

Folkomröstningen om självständighet för Katalonien – Uttalande av IMT

Uttalande

Revolution 29/9 2017

Vi publicerar ett uttalande av Internationella Marxistiska Tendensen om krisen i Spanien. Omröstningen om självständighet i Katalonien är en utmaning mot 1978 års regim. Den har mötts av hård repression från den spanska staten. IMT stöttar det katalanska folkets rätt till självbestämmande. För en katalansk socialistisk republik som en gnista för en revolution på hela den iberiska halvön!

1. Det katalanska parlamentets beslut att utlysa en folkomröstning om självständighet den 1 oktober har skapat den allvarligaste konstitutionella krisen i Spanien sedan den borgerliga

demokratin återinfördes 1977. Repressionen från den spanska staten och Rajoy-regeringen i Madrid har fått en motreaktion i form av en massrörelse på gator och torg som i vissa avseenden liknar ett uppror.

2. Beslutet att utlysa en omröstning om självbestämmande kom efter att den spanska staten och Rajoys högerregering under flera år har blockerat alla försök av Katalonien att besluta om sin egen framtid. Den katalanska konstitutionen (Estatut) från 2006, vars innehåll redan hade urvattnats av det spanska parlamentet, ratificerades av en folkomröstning, bara för att sedan blockeras av den spanska konstitutionella domstolen på begäran av högerpartiet PP. Till slut slog domstolen fast att några av de centrala punkterna i Estatut stred mot konstitutionen, och 35 lagar som antagits av det katalanska parlamentet stämplades som illegala av den konstitutionella domstolen.

3. Under 2011-2015 var Katalonien en del av den våg av massrörelser mot nedskärningar, som ifrågasatte den borgerliga demokratins alla institutioner i Spanien. Vid den tiden hade det borgerligt nationalistiska CiU makten i Katalonien, med Artur Mas som president, och genomförde med stor entusiasm nedskärningar i hälso- och sjukvård, utbildning och andra offentliga utgifter, med fullt stöd från PP. År 2011 omringade tiotusentals människor parlamentet i ett försök att stoppa en nedskärningsbudget från att röstas igenom. Parlamentsledamöter fick flygas dit med helikopter. CiU-regeringen svarade med brutal repression. Partiet var också insyltat i en rad korruptionsskandaler som fortfarande inte är avslutade.

4. Ställd inför denna situation, beslutade Kataloniens president Mas att ställa sig främst i självständighetsrörelsen för att rädda sig själv och hans parti. Den katalanska rörelsen för självständighet fick massbas (med miljontals människor som varje år demonstrerar på Kataloniens nationaldag) men med ett ledarskap bestående av borgerliga nationalisterna.

5. På andra sidan av konflikten kalkylerade PP – det styrande partiet i Madrid – att det skulle vara en bra strategi att piska upp stämningar av spansk nationalism för att vinna röster.

6. Breda lager av det katalanska samhället såg möjligheten att Podemos skulle kunna komma till makten i Spanien och förändra hela situationen. De påföljande spanska valen resulterade i en Podemos-ledd koalition först i Katalonien. Men eftersom Podemos inte lyckades bilda majoritet i det spanska parlamentet fick idén om självständighet oundvikligen allt större spridning eftersom det sågs som ett sätt att sätta stopp för åtstramningar, nedskärningar och brist på demokrati. Andelen som var för självständighet växte från 10-15 procent till närmare 50.

7. Rörelsens karaktär är därför motsägelsefull, med en opportunistisk ledning i form av det katalanska borgerligt nationalistiska partiet PDECAT (en reinkarnation av CiU efter en splittring och ett utbytt ledarskap), men med gräsrötter som mestadels drivs av sitt motstånd mot den reaktionära spanska regimen och dess undertryckande av Kataloniens rättigheter, mot armén, monarkin, etc.

8. Den regim som idag existerar i Spanien härstammar från 1978 års konstitution. För att förhindra att den växande revolutionära rörelsen bland arbetare och ungdomar som reste sig mot den gamla Franco-regimen skulle komma till makten, kom den gamla regimen vid denna tidpunkt överens med arbetarpartierna. Det är värt att notera att bland annat Santiago Carrillo från Kommunistpartiet och Felipe Gonzalez från Socialistpartiet var med på denna överenskommelse, som blivit känd som "Övergången". Överenskommelsen var ett förräderi mot arbetarnas verkliga önskan om arbetardemokrati och en socialistisk revolution. Den gav amnesti åt Franco-regimen, vars statsapparat hade bevarats, den återinförde monarkin och den spanska flaggan (som båda var symboler för Franco-regimen) och förvägrade förtryckta nationaliteter sin rätt till självbestämmande. Artikel 2 i 1978 års konstitution talar om den "spanska nationens odelbara enhet", vilken en annan artikel förklarar ska "garanteras av de väpnade styrkorna".

9. Den reaktionära spanska härskarklassen, som aldrig lyckats skapa en helt enad nation på progressiv grund, utan använt sig av brutal och öppen repression, betraktar helt korrekt utövandet av rätten till självbestämmande som ett hot mot grunden för hela 1978 års regim. Detta förklarar den spanska statens reaktion mot folkomröstningen i Katalonien.

10. Det katalanska högerpartiet PDECAT spelade ett högt spel, men som under en period gjorde att partiet lyckades behålla makten, genom att snärja in det nationalistiska ERC och till och med det antikapitalistiska självständighetspartiet CUP i att stödja deras regering, baserat på att de lovade att genomföra en folkomröstning om självbestämmande.

11. År 2014 förbjöd den spanska staten en folkomröstning om självbestämmande, som istället blev en icke-bindande, rådgivande omröstning. Som svar på förbudet mot omröstningen, kallade den katalanska regeringen då till nyval 2015, som presenterades som ett val som handlade om frågan om självständighet. Självständighetspartierna vann en majoritet av platserna i parlamentet, men hade bara fått 48,8 procent av det totala antalet röster, en bråkdel procent ifrån att vinna en majoritet av rösterna.

12. Den 6 september 2017 röstade till slut självständighetsblocket för att genomföra en omröstning den 1 oktober, medan CSQP (den katalanska koalitionen mellan Podemos och Enade vänstern) avstod från att rösta och alla andra partier hade gått ut från parlamentet. Parlamentet röstade igenom detta fullt medvetna om att det var en utmaning mot den spanska lagen.

13. Inom bara ett par timmar upphävdes beslutet av den konstitutionella domstolen, i väntan på att dess förenlighet med konstitutionen hade granskats. Detta var början på en offensiv av förtryck från den spanska staten, vars mål var att hindra omröstningen från att genomföras.

14. Katalanska parlamentsledamöter har åtalats för att de låtit lägga fram förslaget om en folkomröstning, offentliga möten utanför Katalonien till stöd för omröstningen har ställts in på order av domare, över 700 katalanska borgmästare har blivit inkallade till rätten efter att de sagt att de skulle hjälpa till att organisera omröstningen (och hotats med att arresteras om de inte ändrar sig), medlemmarna av den nyligen tillsatta katalanska valmyndigheten har blivit bötfällda med 12 000 euro om dagen, 14 högt uppsatta katalanska tjänstemän har arresterats av den nationella spanska polisen Guardia Civil i sina hem eller på väg till jobbet och åtalats, den katalanska regeringens finanser har tagits i beslag av den spanska staten, tryckerier har genomsökts, massmedier har förbjudits att ge omröstningen publicitet, webbsidor om omröstningen har stängts ner och servrar i andra länder har blockerats, aktivister som delat ut flygblad har gripits och deras material beslagtogs, valsedlar har beslagtogs, etc. Detta är det mest ihärdiga angreppet på grundläggande demokratiska rättigheter i Spanien på 40 år (kanske att likställa med angreppet mot det baskiska folkets och deras organisationers demokratiska rättigheter).

15. Denna brutala reaktion från den spanska statens sida mot det katalanska folkets önskan om att hålla en folkomröstning om sin framtid (en rättighet som stöds av över 70 procent av befolkningen) avslöjar regimens djupt reaktionära natur, och var gränsen går för utövandet av demokratiska rättigheter.

16. Repressionen har allvarligt äventyrat omröstningens genomförande, men samtidigt har den provocerat fram en massiv motreaktion på gatorna. Den 20 september omringade tiotusentals personer det katalanska finansdepartementet när det genomsöktes av poliser från Guardia Civil. Guardia Civil kunde inte lämna byggnaden på över 20 timmar, och kunde bara göra det under tidig morgon den följande dagen, då folkmassan hade tunnats ut och med hjälp av katalansk kravallpolis.

17. Under samma dag stod tusentals emot ett försök av polisen att genomsöka högkvarteren för det antikapitalistiska självständighetspartiet CUP, och lyckades hindra det. Efter att polisen trakasserat aktivister som delat ut flygblad i Reus, slöt tusentals upp för att massdela

flygblad, vilket polisen inte kunde göra någonting åt. Halvspontana massdemonstrationer har ägt rum i städer över hela Katalonien.

18. Den statliga repressionen har nu skapat en dynamik där initiativet ligger på gatorna. Försvarskommittéer för folkomröstningen har börjat formeras i stadsdelar och städer. Hamnarbetarna i Barcelona och Tarragona har röstat för att sätta passagerarfartyg med tusentals poliser som beordrats till Katalonien för att förhindra folkomröstningen under blockad. Universitetsstudenterna är i strejk och på Universitat de Barcelona har huvudbyggnaden ockuperats av studenter. De största fackförbunden CCOO och UGT har antagit uttalanden mot repressionen, medan några mindre fackförbund (CGT, COS, IAC) faktiskt har kallat till generalstrejk i Katalonien den 3 oktober (det tidigaste datum den kunde förläggas på grund av fackföreningslagarna).

19. Den spanska härskarklassen har provocerat fram en massrörelse på gatorna som inte bara hotar Rajoy-regeringens stabilitet, utan som också skapat djupa sprickor i 1978 års regim. Men de kan inte retirera. Ur deras synvinkel måste de återställa lagens ordning. En enda eftergift före den 1 oktober skulle innebära slutet för Rajoys regering.

20. De katalanska borgerliga nationalisterna har släppt lös en massrörelse som gör dem livrädda. Men nu kan de inte retirera och inte heller gå in i förhandlingar eftersom det skulle ses som att de säljer ut rörelsen och förmodligen skulle innebära slutet för deras regering.

21. Det är revolutionära marxisters uppgift, och självklart alla allvarligt menade demokraters uppgift, att fullt ut stödja den katalanska folkomröstningen den 1 oktober, som inte är något annat än en utövning av den grundläggande demokratiska rättigheten till självbestämmande.

22. Vi måste däremot förvarna om att utövandet av rätten till självbestämmande i ett spansk sammanhang har revolutionära implikationer och kan bara genomföras med revolutionära medel. I detta går det inte att förlita sig på de katalanska borgerliga nationalisterna. Det är bara mobiliseringen av folket på gatorna som kan garantera att omröstningen genomförs den 1 oktober. Arbetarklassen spelar här en helt avgörande roll.

23. Den enda vägen framåt är nu spridandet av folkomröstningens försvarskommittéer till varje stadsdel, skola, universitet och arbetsplats, för att hantera om de grundläggande logistiska aspekterna av omröstningens organiserande och försvaret av den mot den spanska staten och dess repressiva styrkor. Sådana försvarskommittéer bör knytas samman på lokal, regional och nationell nivå genom valda representanter. Medan den spanska staten sakta men säkert rör sig i riktning mot att krossa det katalanska självstyret, bör representanter för kommittéerna samlas till en nationell kongress som en legitim representant för det katalanska folket.

24. Kamraterna från CUP har fört fram många av dessa paroller (för en generalstrejk, för att sätta upp försvarskommittéer, behovet av massmobilisering), och för det förtjänar de beröm. Tidigare har de fattat beslut som vi ansåg var misstag, som att stödja bildandet av Puigdemont-regeringen och att rösta för dess åtstramningsbudget. Vi uppmuntrar dem att bryta skarpt med den klassamarbetespolitiken. Kampen för en katalansk republik kan inte vinnas utan att avgjort bryta med de katalanska borgerliga nationalisterna, som aldrig kommer att gå hela vägen. Så som kamraterna i CUP säger, måste vi sopa bort dem allihop (bankirer, kapitalister, korrupta politiker, oavsett om de klär sig i katalansk eller spansk dräkt).

25. Kampen för självbestämmande kan inte vinnas utan att vinna majoriteten av arbetarklassen till vår sida. I Katalonien talar många arbetare spanska som sitt huvudsakliga språk, och identifierar sig i någon mån som spanjorer. De är naturligt vaksamma mot en rörelse ledd av borgerliga nationalisterna från PDECAT som har infört åtstramningar och nedskärningar och representerar kapitalistklassens intressen. Kampen för en katalansk republik måste kopplas till kampen mot kapitalistisk åtstramning, för jobb, hälso- och sjukvård, utbildning och arbetares rättigheter.

26. Det skulle också vara det bästa sättet att vinna stöd från resten av Spaniens arbetarklass, vilket skulle hjälpa till att försvaga den spanska statens repressiva apparat. Det har redan hållits betydande demonstrationer till stöd för rätten till självbestämmande för Katalonien och till försvar av demokratiska rättigheter, i Madrid, Andalusien, Baskien och andra områden.

27. Podemos och Enade vänstern har ett stort ansvar. De har försvarat rätten till självbestämmande på ett utmärkt sätt. Men i frågan om folkomröstningen den 1 oktober har de retirerat. Med lagar som ursäkt har de vägrat att stödja den och istället förespråkat en ”förhandlad omröstning”, något som är utopiskt eftersom den spanska härsarklassen redan gjort klart att den inte kommer ge med sig. I stället borde de ge fullt stöd åt omröstningen (oberoende av dess tillkortakommanden) eftersom den representerar den mest seriösa utmaningen någonsin mot 1978 års regim. De borde förklara att det katalanska folkets kamp också är hela den spanska arbetarklassens kamp, mot monarkin, den reaktionära PP-regeringen och den reaktionära statsapparaten som ärvts i sin helhet från Franco-regimen, och att allt som försvagar den spanska staten bör välkomnas, stödjas och användas för att stärka arbetarklassens ställning.

28. Den katalanska sektionen av Podemos, PODEM, har fattat ett modigt beslut som en majoritet av medlemmarna står bakom: att stödja folkomröstningen och mana till maximalt valdeltagande. Detta har gett dem mycket sympatier och stöd bland vänstern inom självständighetsrörelsen. Den antikapitalistiska vänstern inom självständighetsrörelsen och det politiska uttrycket för indignados-rörelsen står allt närmre varandra. Detta utgör en grundval för en kamp för en katalansk republik som också innebär en klar brytning med åtstramningspolitiken, något som bara kan göras genom att bryta med kapitalismen och röra sig i riktning mot en socialistisk omvandling av samhället.

29. Internationella Marxistiska Tendensen ger sitt fulla stöd för rätten till självbestämmande för det katalanska folket och folkomröstningen den 1 oktober. En JA-röst är en röst emot 1978 års regim. Vår paroll är ”För en socialistisk republik i Katalonien” som kan fungera som en gnista för en revolutionär förändring över hela den iberiska halvön.

- För det katalanska folkets rätt till självbestämmande!
- Försvara folkomröstningen den 1 oktober med revolutionära medel!
- Massmobilisering på gatorna, försvarskommittéer i alla områden, generalstrejk!
- Ned med den spanska statens repression, ned med 1978 års regim!
- För en socialistisk republik i Katalonien!
- För den iberiska revolutionen!